

Hattyúk és viharok

Egy kicsinyke tó kellős közepén ültek, amit a Brices-patak vize táplált. Nem volt nagy – talán száz méter széles. Allie meglepődött azon, hogy percekkel azelőtt még teljesen láthatatlan volt.

Lenyűgözte a látvány. Szó szerint körülvették őket a tundrai hattyúk és a kanadai vadludak. Több ezer. Néhány helyen olyan közel úsztak a madarak egymáshoz, hogy nem lehetett tőlük a vizet látni. Távolról a hattyúcsapat szinte jéghegynek látszott.

– Ó, Noah – suttopta végül –, ez csodálatos!

Egy jó darabig csendben ültek, a madarakat nézték. Noah mutatott Allie-nek néhány nemrég kikelt kisludat, amelyek a part közelében egy csapatot próbáltak utolérni.

A levegőt vadludak kiáltozása és gágogása töltötte meg, amíg Noah keresztülevezett a kenuval a vízen. A madarak szinte tudomást sem vettek róluk, kivéve talán azok, amelyeknek arrébb kellett húzódnium, hogy a hajót elengedjék. Allie megpróbálta a közelebb lévőket megérinteni, és érezte, ahogy ujjá felborzolja a madarak tollazatát.

Noah elővette a kenyeres zsákot, és odaadta a nőnek. Allie szétszórta a kenyérdarabkákat, de leginkább a kicsiket etette, és nevetve nézte, amint a madarak körbe-körbe úszva keresik az eldobott morzsákat.

Addig maradtak, amíg a távolból mennydörgés nem halatszott; ekkor mindketten tudták, menniük kell.

Noah visszaterelte a hajót a patak sodrába, és erősebben evezett, mint odafelé. Allie gondolatai még az előbb látott csodánál időztek.

– Noah, mit csinálnak ezek az állatok itt?

– Nem tudom. Csak azt, hogy a hattyúk északról vándorolnak telente a Mattamuskeet-tóhoz. Azt hiszem, ilyenkor érnek ide. Nem tudom, miért. Talán a korai hóvihar miatt. Lehet, hogy eltértek az eredeti útiránytól, vagy valami ilyesmi. De biztos megtalálják visszafelé az utat.

– Nem maradnak itt?

– Nem hiszem. Ösztönök vezérik őket, és ez nem az ő helyük. Lehet, hogy néhány lúd itt tölti a telet, de a hattyúk vissza fognak menni a Mattamuskeet-tóhoz.

Noah egyre gyorsabban evezett, mert fekete felhők értek fölējük. Rövidesen esni kezdett, először könnyű zápor formájában, majd fokozatosan rázendített. Villámlás... csend... mennydörgés. Ezúttal még hangosabb. Kilenc-tíz kilométerre lehetett. Az eső egyre jobban esett, Noah pedig még keményebben evezett, izmai minden mozdulatra megfeszültek.

Óriási esőcseppek.

Esett...

Közben a szél fújt...

Erősen esett... Noah evezett... az éggel versenyzett... még tovább ázott... magában morgott... a természettel szemben alulmaradt...

A felhőszakadás egyre erősebb lett, Allie pedig figyelte, amint az eső átlósan hullik az égből, és megpróbált a gravitációval dacolni a fák fölött fújó nyugati szél hátán szállva.

Az ég még sötétebb lett, a felhők nagy, nehéz esőcseppeket potyogtattak. Mintha hurrikán készülne.

Allie élvezte az esőt, hátrahajtotta egy pillanatra a fejét, hogy az arcába essen. Tudta, hogy a ruhája eleje percekben belül átázik, és a testéhez tapad, de nem törődött vele. Kíváncsi volt, Noah észreveszi-e, de valószínűnek tartotta, hogy igen.

Kezével végigsimította a haját, érezte, milyen nedves. Csodálatos érzés volt, ő is mesésen érezte magát, minden különleges volt. Az eső ellenére is hallotta, hogy Noah liheg, és ez úgy felajzotta, ahogy évek óta semmi más.

Egy felhő épp a fejük felett nyílt meg, s még jobban zuhogott, mint előtte. Allie még soha nem látott ilyen esőt. Felfelé nézett és nevetett, már egyáltalán nem érdekelt, hogy nem marad száraz, még nagyobb örömet okozva ezzel Noah-nak. A férfi nem tudta, mit érez Allie. Bár az ő döntése volt, hogy idejön, azt valószínűleg nem tervezte, hogy ekkora viharba kerülnek.

Néhány perccel később odaértek a stéghez. Noah olyan közel ment hozzá, hogy Allie ki tudjon szállni. Felsegítette, majd ő is kiszállt, és kihúzta a partra a kenut, nehogy elsodorja a víz. A biztonság kedvéért a stéghez kötötte, gondolván, hogy egy perccel több vagy kevesebb az esőben már nem számít.

Miközben kikötötte a kenut, felnézett Allie-re, és egy pillanatra elállt a lélegzete. Elképesztően gyönyörű volt, ahogy ott állt, őt nézve; látszott, hogy egyáltalán nem zavarja az eső. Nem tett semmit azért, hogy száraz maradjon, vagy hogy elrejtse idomait, így Noah láthatta melle körvonalait a testéhez tapadó ruhán át. Az eső nem volt hideg, de látni lehetett, amint mellbimbói megkeményednek. Noah érezte ágyékában az izgalmat; zavarában gyorsan elfordult,

valamit motyogott magában, és örült, hogy az eső elnyeli a szavait. Amikor végzett és kiegyenesedett, Allie – Noah meglepetésére – megfogta a kezét. A felhős szakadás ellenére nem futottak a házhoz, Noah pedig képzeletben eljátszott a gondolattal, milyen lenne, ha a nővel tölthetné az éjszakát.

Allie gondolatai körülötte forogtak. Érezte a férfi keze melegét, és arra gondolt, vajon milyen lenne, ha a testét e kezek érintenék, lassan végigsimítanák a bőrét. Csupán az, hogy erre gondolt, arra készítette, hogy mély levegőt vegyen, és érezze, ahogy a mellbimbói bizseregni kezdenek, és az altestét melegség járja át.

Aztán ráébredt, hogy valami megváltozott, amióta idejött. Bár nem tudta pontosan megmondani, mikor – tegnap, vacsora után, vagy ma délután a kenuban, vagy amikor a hattyúkat látták, vagy talán amikor kéz a kézben sétáltak –, de tudta, hogy újra beleszeretett Noah Taylor Calhounba, sőt talán soha nem is szeretett ki belőle.

Semmi feszélyezettség nem volt köztük, amikor az ajtóhoz értek. Mindketten bementek, és csöpögő ruhában megálltak az előtérben.

– Hoztál valami más ruhát?

Allie a fejét rázta, miközben még mindig az érzéseivel birkózott, és kíváncsi volt, vajon ez meglátszik-e rajta.

– Azt hiszem, tudok neked adni valamit, így megszabadulhatsz a vizes ruháidtól. Lehet, hogy kicsit nagy lesz, de meleg.

– Bármilyen jó lesz – mondta Allie.

– Azonnal jövök.

Noah levette a csizmáját, felszaladt a lépcsőn, majd egy

perc múlva lefutott. Egy pamutnadrág és egy hosszú ujjú ing volt az egyik kezében és egy farmer egy kék inggel a másikban.

– Tessék – mondta, miközben átnyújtotta a pamutnadrágot és az inget. – Odafele a hálósobába át tudsz öltözni. Van fürdőszoba is, és benne törülköző, ha szeretnél lezuhanyozni.

Allie mosolyogva megköszönte, és felment. Érezte, hogy Noah utána néz. Bement a hálósobába, bezárta az ajtót, letette Noah ruháit az ágyra, és mindent levett, ami rajta volt. Meztelenül odalépett a faliszekrényhez, egy ott talált vállfára ráakasztotta a ruháját, a melltartóját és a bugyiját, aztán bement a fürdőszobába felakasztani, nehogy a fapadlóra csepegjen. Titokzatos izgalmat érzett attól, hogy abban a szobában áll meztelenül, ahol Noah aludni szokott. Nem akart az eső után zuhanyozni. Szerette azt a finom puhaságot, amit a bőrén érzett; arra emlékeztette, hogyan élhettek régen az emberek. Természetes módon. Mint Noah. Felvette Noah ruháit, még mielőtt a tükörbe nézett volna. A nadrág nagy volt, de az ing begyűrése ezen kicsit segített, a nadrág szarát pedig felhajtotta, hogy ne lógjon le. Az ing nyaka kissé szakadt volt, és az egyik válláról majdnem leesett, de Allie-nek akkor is tetszett. Az ingujjakat könyékig feltúrta, a komódhoz ment, zoknit keresett, majd felvette, aztán a fürdőszobában próbált meg hajkefét találni.

Éppen csak kifésülte nedves haját, majd hagyta, hogy a vállára omoljon. A tükörbe nézve arra gondolt, bár hozott volna magával egy hajcsatot vagy néhány hajtűt.

Meg egy kis sminket. De mit tehetett? Valamennyi maradt még a szemén abból, amit reggel feltett, és egy törülközővel úgy-ahogy rendbe hozta.

Amikor befejezte, megnézte magát a tükörben, és a körülmények ellenére csinosnak érezte magát, így elindult lefelé a lépcsőn.

Noah a nappaliban guggolt a tűz előtt, amit megpróbált feléleszteni. Nem látta, hogy Allie bejött, és őt nézi, ahogy dolgozik. Noah is átöltözött. Jól nézett ki; széles vállak, ingnyakra lógó vizes haj, szűk farmer.

A tüzet piszkálta, a fadarabokat mozgatta, és dobott rá még egy kis gyújtóst. Allie az ajtófélfának támaszkodott keresztbe tett lábbal, és tovább nézte őt. Néhány percen belül a tűz fellobbant, és egyenletesen égni kezdett. Noah oldalra fordult, hogy megigazítsa a még fel nem használt fadarabokat, és a szeme sarkából megpillantotta Allie-t. Gyorsan odafordult hozzá.

Még férfiruhában is gyönyörű volt. Egy pillanattal később szemérmesen elfordult, és tovább igazgatta a fatuskókat.

– Nem hallottam, hogy bejöttél – mondta, és megpróbált könnyed hangot megütni.

– Tudom. Nem is akartam, hogy meghalld. – Allie tudta, mire gondol Noah, és kicsit szórakoztatta, milyen fiatalnak látszik a férfi.

– Mióta állsz ott?

– Néhány perce.

Noah a nadrágjába törölte a kezét, majd a konyha felé mutatott.

– Kérsz egy teát? Már feltettem a vizet, amíg fent voltál. – Próbált csevegni, hogy elterelje a figyelmét. De ahogy kinéz, hát...

Allie elgondolkodott egy pillanatra, látva, hogy Noah hogyan néz rá, és érezte, amint a régi érzés felszínre tör.

– Van valami erősebb, vagy túl korai még inni?

Noah elmosolyodott.

– Van egy kis whisky a kamrában. Jó lesz az?

– Remek!

Noah elindult a konyha felé, Allie pedig nézte, amint vi-
zes haját végigsimítja kifelé menet. Hangosan mennydör-
gött, és újabb felhőszakadás kezdődött. Allie hallotta, ahogy
az eső a háztetőn dobol, meg a fa ropogását; a fellobbanó
lángok megvilágították a szobát.

Az ablak felé fordult, és látta, ahogy az ég egy pillanatra
kivilágosodik, percekkel később pedig megérkezett a menny-
dörgés. Már közel járt a vihar.

Elvett egy takarót a kanapéról, és a tűz elé ült egy kis
szőnyegre. Keresztbe tette a lábait, majd addig igazgatta a
takarót, amíg kényelmesen nem ült, és így nézte a táncoló
lángokat. Noah visszajött, és leült Allie mellé. Letett két po-
harat, mindkettőbe öntött egy kis whiskyt. Odakint egyre
sötétebb lett.

Újabb mennydörgés. Hangos. A vihar teljes erővel tom-
bolt, a szél valósággal hajtotta maga előtt az esőt.

– Szép kis vihar! – mondta Noah, ahogy az ablakra pata-
kokban ömlő esőt nézte. Közel ültek, bár nem értek egy-
máshoz. A férfi azt nézte, ahogy a nő mellkasa minden
egyed lélegzetvételnél megemelkedik, és újra megpróbálta
emlékezetébe idézni, milyen is volt Allie testét érezni.

– Nekem tetszik – mondta Allie, és kortyolt egyet az
italból. – Mindig szerettem a mennydörgést. Kislányként is.

– Miért? – kérdezte Noah, csak hogy próbálja visszafog-
ni magát.

– Nem tudom. Olyan romantikusnak tűnt.

Elhallgatott, Noah pedig látta, amint a tűz fellobban
Allie smaragdöld szemében.

– Emlékszel, amikor együtt néztük a vihart néhány nappal az elutazásom előtt? – kérdezte Allie.

– Persze.

– Amikor hazamentem, mindig erre gondoltam. Arra, hogyan is néztél ki aznap este. Mindig így emlékeztem rád.

– Sokat változtam?

Allie újra belekortyolt az italba, és érezte, hogy átmelegíti. Megérintette Noah kezét, így válaszolt.

– Nem mondhatnám. Amikre emlékszem, azokban a dolgokban nem változtál. Persze idősebb lettél, több élettapasztalatra tettél szert, de még mindig ugyanúgy ragyog a szemed. Még mindig olvasol verseket, és síkasz a folyón. És még mindig van benned valami gyöngédség, amit a háború sem tudott elvenni.

Noah figyelte, miket mond Allie, közben érezte, amint a lány keze az övéen időzik, és a hüvelykujjával kis köröket ír le rajta.

– Allie, azt kérdezted, hogy én mire emlékszem a leginkább abból a nyárból. És te mire?

Időbe telt, amíg Allie válaszolt. Mintha valaki más hangján szólt volna.

– A szeretkezésünkre. Arra emlékszem a legjobban. Te voltál az életemben az első, és csodálatosabb volt, mint amilyennek bármikor képzeltem.

Noah is ivott egy kortyot, közben visszagondolt, újra felidézte a régi érzéseket, aztán hirtelen megrázta magát. Már így is elég nehéz. Allie folytatta:

– Emlékszem, úgy féltem előtte, hogy reszkettem, ugyanakkor izgatott is voltam. Örülök, hogy te voltál nekem az első. Örülök, hogy közös élmény volt.

– Én is.

– Te is féltél, mint én?

Noah szó nélkül bólogatott, Allie pedig elmosolyodott az őszinteségén.

– Gondoltam. Mindig is szégyenlős voltál. Főleg eleinte. Emlékszem, megkérdezted, van-e barátom, és amikor azt válaszoltam, hogy van, utána alig beszéltél velem.

– Nem akartam közétek állni.

– De a végén mégis ez történt, látszólagos ártatlanságod ellenére – mondta Allie mosolyogva. – És ennek nagyon örülök.

– Végül mikor mondtad el neki, hogy mi történt közöttünk?

– Ahogy hazaértem.

– Nehéz volt?

– Egyáltalán nem. Szerettelek.

Megszorította Noah kezét, elengedte, és közelebb ült hozzá. Belekarolt, kicsit megringatta Noah karját, majd a fejét a vállára hajtotta. Noah érezte Allie illatát, finom volt, mint az eső, és meleg. Allie halkán folytatta:

– Emlékszel, amikor a fesztivál után hazagyalogoltunk? Megkérdeztem, akarsz-e még velem találkozni, de te csak bólogtál, és egy szót sem szóltál. Nem volt túl meggyőző.

– Soha nem találkoztam senki hozzád foghatóval. Nem tudtam, mit kell tenni. Nem tudtam, mit kell mondani.

– Tudom. Soha semmit nem tudtál véka alá rejteni. A szemed mindent elárult. A tiédnél szebb szemeket nem láttam soha.

Egy pillanatra elhallgatott, felemelte a fejét Noah válláról, és egyenesen a szemébe nézett. Szinte suttogva mondta:

– Azt hiszem, akkor nyáron jobban szerettelek téged, mint bárkit bármikor.

Ismét villámlott. A mennydörgést megelőző csendben találkozott a tekintetük, miközben megpróbálták meg nem

történetté tenni az eltelt tizennégy évet. Mindketten érezték, hogy tegnap óta valami megváltozott. Amikor a mennydörgést meghallották, Noah sóhajtott egyet, és az ablak felé fordult.

– Bár olvastad volna a leveleket, amiket neked írtam! – mondta. Allie sokáig nem szólt semmit.

– Nem csak te jártál így. Nem mondtam még, de én is írtam neked egy tucat levelet, miután hazamentem, csak soha nem küldtem el őket.

– Miért? – lepődött meg Noah.

– Azt hiszem, félttem.

– Mitől?

– Hogy talán nem is olyan komoly dolog ez, mint ahogy én éreztem. Hogy esetleg már el is felejtettél.

– Soha nem tennék ilyet. Meg sem fordulna a fejemben.

– Most már tudom. Látom, amikor rád nézek. De akkoriban ez másként volt. Olyan sok minden volt, amit nem értettem, olyan dolgok, amiket egy fiatal lány még nem igazán érthet.

– Mire gondolsz?

Allie elhallgatott, hogy összeszedje a gondolatait.

– Amikor nem jött tőled levél, nem tudtam, hogy mit gondoljak. Emlékszem, elmeséltem a legjobb barátnőmnek, mi történt akkor nyáron, és ő azt mondta, te megkaptad, amit akartál, és egyáltalán nem meglepő, hogy nem jelentkezel. Én nem hittem, hogy te ilyen lennél, soha nem hittem, de ezt hallva és tudva, mennyi mindenben különbözünk, kezdtem azt hinni, hogy nekem többet jelentett az a nyár, mint neked... És akkor, amikor mindezt végiggondoltam, akkor hallottam Sarah-tól, hogy elmentél New Bernből.

– Fin és Sarah mindig tudták, hol vagyok...

Allie felemelte a kezét, hogy befojtsa a szót.

– Tudom, de soha nem kérdeztem. Azt gondoltam, azért mentél el New Bernből, hogy új életet kezdj... nélkülem. Mi másért nem írtál? Vagy mi másért nem telefonáltál, nem kerestél fel soha?

Noah válasz helyett elfordította a fejét, Allie pedig folytatta:

– Mindezt nem tudtam, a fájdalom idővel enyhült, és könnyebb volt megpróbálni elfelejteni az egészet. Legalábbis úgy éreztem. De minden fiúban, akit ezt követően megismertem, téged kerestelek, és amikor ez az érzés túlságosan felerősödött, írtam neked egy újabb levelet. Ám soha nem küldtem el őket, mert féltem a csalódástól. Addigra már te is élted a magad életét, és nem akartam megtudni, hogy valaki mást szeretsz. Úgy akartam magunkra emlékezni, amilyenek azon a nyáron voltunk. Soha nem akartam ezt az emléket elveszíteni.

Ezt olyan kedvesen mondta, olyan ártatlanul, hogy Noah a legszívesebben megcsókolta volna, amikor befejezte. De nem tette. Inkább megpróbált küzdeni a kísértés ellen; tudta, hogy Allie nem erre vágyik. Mégis olyan jó érzés volt, hogy ott van, hogy megérinti...

– Az utolsó leveletem néhány éve írtam. Miután találkoztam Lonnal, írtam édesapádnak, írja meg, hol talállak meg. De addigra oly sok idő eltelt azóta, hogy találkoztunk, hogy nem is tudtam, ott lakik-e még. Na és a háború...

Allie arrébb húzódott, és egy darabig mindketten csendben maradtak, gondolataikba temetkezve. Villámlás világította meg újra az eget, mielőtt Noah megtörte volna a csendet.

– Akkor is jó lett volna, ha elküldöd.

– Miért?

– Csak hogy halljak rólad. Tudjam, mi van veled.
– Lehet, hogy csalódtál volna. Az életem nem túl izgalmas. Mindemllett én sem vagyok már olyan, amilyenre te emlékezhetsz.

– Jobb vagy, Allie, mint ahogyan emlékeztem.

– Kedves vagy, Noah.

Noah itt majdnem abbahagyta, mert arra gondolt, ha nem mondja ki ezeket a szavakat, akkor jobban tud uralkodni magán, úgy, ahogy azt az elmúlt tizennégy évben tette. De valami úrrá lett rajta, aminek megadta magát, mert azt remélte, hogy az majd visszaviszi őket ahhoz a pillanathoz, ahol sok évvel ezelőtt voltak.

– Nem azért mondom, mert kedves vagyok, hanem mert szeretlek most is, ahogy mindig is szerettelek. Jobban, mint gondolnád. – Farönk roppant, szikrákat szórt a kéménybe; mindketten észrevették, ahogy a leégett fa vörösen izzott. Újabb fát kellett a tűzre tenni, de egyikőjük sem mozdult.

Allie ismét kortyolt egyet a whiskyből, ami kezdett a fejébe szállni. De nem csak az alkohol hatására bújta közelebb Noah-hoz, hogy érezze a melegét. Az ablakon kipillantva látta, hogy a felhők majdnem feketék.

– Hadd élesszem fel újra a tüzet – mondta a férfi, mert időre volt szüksége, hogy gondolkodjék, és Allie elengedte. Noah a kandallóhoz ment, kinyitotta az ajtaját, és tett még néhány fát a tűzre. A piszkavassal eligazgatta a már égő fát úgy, hogy az újak is könnyen lángra lobbanjanak.

A láng terjedni kezdett, Noah pedig visszatért Allie-hez, aki újra hozzásimult, fejét a férfi vállára hajtotta, úgy, mint az előbb, egy szó nélkül, kezével finoman Noah mellkasát simogatva. Noah közelebb hajolt, és Allie fülébe súgta:

– Ez a múltra emlékeztet, amikor fiatalok voltunk.